

Zdaj čez plodno prst se kroži kmētu polna grst,
 dim pšenice se meglí mu iz desnice,
 roka tone v vrečko, ko da vleče srečko —
 Zdrava, zemlja zlata! Čez mesecev devet
 mati bodi — saj ni bati se klevet.

Dva človeka.

Kolena vdrta v hrama trdi tlak:
 kot s cvetnih čaš dehti sladak aroma,
 puhti iz duše prošnja, k nebu roma
 in križa se ovija — šibek slak.

Luč Večna ti je solnce, večno medlo.
 Nikoli nič srcá ti ni razjedlo,
 ni sol solzá, ni strast, ni sreče plamen . . .

V prirodi blodi prosti moj korak
 in todi stalno sem domá — brez doma.
 Moj delež včasi gosti mrak je dvoma
 in večkrat še radósti žar gorak.

Jaz pijem solnce-mak, napoj omamen.
 Če bliskov bič vihti se nad teboj,
 srce, dokler si prosto, se ne boj!

V nočni vihri.

Kot da iz večnosti se je strdila,
 svet gosta ovila je noč.
 Izbljula daljava je divjo pošast,
 z obzorja zre glava nevidna v doline,
 in kadar odpre se ji silnega žrela propast,
 svetloba krvava razgrne čez kraje se črne,
 da v njej se utrne oko ti za hip in vtonejo luči v vaseh.

In kadar odpre svoj pogled, blisk šine
 v brezdanje temine.

Ko z repom zamahne po tleh,
 vztrepeče v drobovje kremenó gorovje.
 Iz brezna krvavega žrela se trgajo

črni plazovi bobnečih gromov
 ko kletev Usode preteče.
 In gora odmeta gori ta glas
 in druga ga tretji zaluči v obraz,
 da pada s pobočja v pobočje;
 in vihra napada zvezde od groze bledeče . . .

Glej, kolnem se:
 Vihar mi ni bolne prerušil samote,
 ni v duši zadušil proklete praznote.
 Še v srcu puščavo jaz nosim,
 na grudi mi glavo je zvilo brezmočje.

Janko Glaser:

S a m.

Bogastvo tajno v uri čudoviti
 odgrnila si duši, gruda-mati —
 in meni je, kot da bi moral vstati
 in sanje tisočletne prebuditi,
 da zaječalo bi čez zemljo to
 in kriknilo od severa do juga
 in zarja šla čez tvoje bi nebo:
 ljubezen je in moč ji je sodruga! —

Ah, ne! Jaz moram iti, moram pasti . . .
 V globino črno cesta se razgublja,
 da v neprodiní noči, bolni strasti,
 brez luči, brez odmeva in brez zublja
 zaman se duša moja izječi,
 kot pisano je: vstani in umri! . . .

Jutro na gori.

Tiha še noč je, po zraku je tesno, mirno —:
 kakor na grobu, ko črne potihnejo žalnice
 in že nalahko se dvigajo rosne trepalnice
 in le spomin še pritiska jih nem na oko . . .